

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

"ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΑΣ ΖΗΤΗΜΑ."

3. —

Ευτυχώς τελευταίως εις τὰς Ἀθήνας καὶ πρότερον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐφάνησαν τὰ πρῶτα ἐνθαρρυντικὰ σημεῖα ἀνιδιοτελοῦς ὁμαδικῆς δράσεως (Νέα Ζωή, «Γράμματα», «Δελτίο Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου» κτλ.), τὰ ὅποια μᾶς ὑπόσχονται γενναιότεραν καὶ σοβαρωτέραν ἐρᾶσιν εἰς τὸ μέλλον. Τὸ γεγονός ἐστὶ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ δημοτικιστὰ ἐνωρίτερον καὶ καλλίτερον ἔδειξαν τὴν ἱκανότητά των πρὸς ὁμαδικὴν ἐρᾶσιν ἀπαιτοῦσαν πειθαρχημένην ἐργασίαν καὶ αὐτοθυσίαν, ἐξηγεῖται δὲ δὲν εἶνε μονομερεῖς ὀνειροπόλοι καλλιτέχναι ἕπως οἱ περισσότεροι τῶν ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ θετικοὶ βιοπαλαισταί, ζῶντες ἐν τῷ μέσῳ διεθνοῦς πρακτικῆς κοινωνίας καὶ ἐπομένως ἱκανοὶ πρὸς πρακτικὰς ἰδέας καὶ θετικὴν πειθαρχημένην διοργανωτικὴν ἐρᾶσιν. Οἱ ἐν Ἀθήναις προτιμοῦν νὰ χάνουν τὸν καιρὸν τῶν εἰς μικρολόγους ἀντιζηλιᾶς καὶ ἀντεγχελίσεις περὶ τοῦ τίς εἶναι ἀνώτερος καλλιτέχνης διδόντες ὑπερβολικὴν καὶ ἐντελῶς παρὰ φύσιν σημασίαν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν τῶν ιδιότητα, γνήσιον σημεῖον στενῆς ἀντιλήψεως καὶ στενῆς ψυχῆς, πτωχῆς εἰς ζωὴν καὶ δημιουργικὴν ἐρᾶσιν κοινωνίας. Διότι ὅπου λείπουν τὰ μεγάλα φιλοσοφικά, ἐπιστημονικά, οἰκονομικά, καὶ κοινωνιολογικά προβλήματα ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην ὡς μόνη εὐγενῆς ἐνασχόλησις καὶ πνευματικὴ ἐρᾶσις θεωρεῖται ἢ ποιήσις καὶ λογοτεχνία ἐν γένει. Ἡ τοιαύτη ὑπερβολικὴ αὐτοεκτίμησις καὶ οἷσις τῆς ποιητικῆς ἰδίως νεολαίας μας εἶναι ἀποτέλεσμα ἁλλείψεως σοβαροῦ πολιτισμοῦ, σοβαρᾶς μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς ἰδίως δὲ τρομακτικῆς μοῦ ομεροῦς πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Διότι ἔταν εἰς μίαν κοινωνίαν ὡς μόνος σκοπὸς ἀνωτέρας μορφώσεως, ὡς μόνον πρᾶγμα ἀξιὸν ἐκτιμῆσεως θεωρεῖται ἢ ποιήσις καὶ ἢ λογοτεχνία, εὐκολώτατα χάνεται ἐκεῖ τὸ μέτρον τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν σοβαρῶν πραγμάτων ἐπειδὴ ἢ τέχνη ὡς ἐντελῶς ὑποκειμενικὸν καὶ ρευστὸν πρᾶγμα, εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐπιβληθῆ εἰς γενικὴν ὑποχρεωτικὴν ἀντικειμενικὴν κριτικὴν καὶ ἐπομένως εὐκολώτατα ἐπιτρέπει ὑποκειμενικὰς αὐταπάτας καὶ ὑπερτιμῆσεις τῆς ἰδέας καὶ ζήτησ. Φυσικὰ εἰ δημοτικιστὰ ἔδοξαν εἰς τὸ κίνημά των καθαρῶς ἀκαδημαϊκὸν, γλωσσικὸν καὶ λογοτεχνικὸν χαρακτῆρα μὴ σκεφθέντες νὰ συνδυάσουν αὐτὸ μὲ ὀρισμένην κοινωνικὴν ἐρᾶσιν, στηριζομένην ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνος ὀρισμένης κοινωνικῆς τάξεως ἰδίως τῆς μικροαστικῆς καὶ ἐργατικῆς. Τὸ τοιοῦτον θὰ ὀφέλει πολὺ τὸν ἀγῶνα των διότι θὰ κατέκτων ἀκρατήριον πολυπληθές, παρουσιαζόμενοι ὡς σοβαρὰ κοινωνικὴ δύναμις ἐπὶ χιλιάδων σιδηρῶν φανατικῶν βραχιόνων ἐμπνεδόντων φόβον καὶ σεβασμὸν εἰς τοὺς ἀνελικρινεῖς καὶ δημαγωγικοὺς συνήθως

καλοθελητὰς των. Ἐκτὸς τούτου θὰ ἐβοήθουν τοιοῦτοτρόπως ἀμεσώτερον τὸν λαόν μας, μορφώνοντες αὐτὸν διὰ καταλήλων βιβλίων, γραμμένων εἰς ἀπλήν γλῶσσαν καὶ σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντά του καὶ τὴν ψυχολογίαν του ἕπως μίαν ἡμέραν ἐνωρίτερον χειραφετηθῆ ὁ εὐφυῆς, φιλότιμος καὶ ἀξίος καλλιτέρας τύχης λαὸς μας. Δυστυχῶς εἰ δημοτικιστὰ δὲν θέλουν νὰ εἶναι κοινωνιολόγοι, ἐπιθυμοῦν νὰ μένουν γλωσσολόγοι καὶ λογοτέχναι. Νομίζουσι δὲ μὲ τὰς γλωσσικὰς συζητήσεις μόνον, τὰ ποιήματα καὶ τὰ ρομάντσα δύνανται νὰ φέρουν κοινωνικὰς μεταβολὰς. Δὲν ἐννοοῦν δὲ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα δὲν εἶναι τόσον ἀκαδημαϊκῆς ἐπιστημονικῆς φύσεως, ἔσον κοινωνικῆς καὶ καὶ δὲν θὰ λυθῆ ἐὰν ὁ λαὸς δὲν κατηχηθῆ εἰς ὀρισμένους κοινωνικὰς ἰδέας ἀρρήκτως συνδεδεμένους μὲ τὸ γλωσσικὸν καθεστῶς· πρὸς τοῦτο δὲ ἔχει ἀνάγκην ἐπι τόσον ποιημάτων, ἔσον ὀρισμένων κοινωνικοφιλοσοφικῶν διδαγμάτων καὶ συνάμα πνευματικῆς τροφῆς ἀναλόγου μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς βιοπάλης του, καὶ τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν. (Ἐφημερίδα λ. χ. πρακτικὰ περιοδικά, ὀφέλιμα βιβλία διαφόρων θετικῶν γνώσεων ἰδίως κοινωνιολογικῶν κτλ.). Βεβαίως τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν ἐρᾶσιν δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ κάθε δημοτικιστῆς, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι πολλοὶ ἔχουν πραγματικὴν κλίσιν καὶ ἰδιοφυῖαν εἰς ἄλλους κλάδους πνευματικῆς δράσεως ὅπου καὶ πρέπει βέβαια νὰ περιορισθοῦν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μὲ ἕλην των τὴν καλὴν θέλησιν καὶ τὴν θεωρητικὴν ἐπιδοκιμασίαν δὲν αἰσθάνονται τὸν ἐαυτῶν των ἱκανὸν πρὸς πρακτικὴν κοινωνικὴν διοργανωτικὴν ἐργασίαν. Ἄλλ' εἰς ἐν τόσον μέγα στρατόπεδον θὰ εὐρεθοῦν κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ στοιχεία τὰ αἰσθανόμενα ἀκριβῶς κλίσιν πρὸς παρεμοῖαν κοινωνικὴν ἐρᾶσιν καὶ ἐὰν δὲν τὸ ἐπραξαν μέχρι τοῦδε τὸ τοιοῦτον προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐθεώρουν τοιαύτην ἐργασίαν ἀναγκασίαν καὶ εὐγενῆ, ὑπωτίσμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰς κυριαρχούσας ἀριστοκρατικὰς αἰσθητικὰς καὶ ἀντικοινωνικὰς ἰδέας καὶ τάσεις. Μὲ νέαν ἔμωσις προπαγάνδα καὶ τὴν κυριαρχίαν νέων θετικῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν θὰ ἀποτινάξουν τὰς προλήψεις των καὶ θὰ εἴρουν τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον των, προσφέροντες τοιοῦτοτρόπως ἀνυπολόγιστον ὀφέλειαν καὶ εἰς τὸν λαόν μας καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν μας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.

Πάντως ἐν μέρος τῶν δημοτικιστῶν, ὡς ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας του, μισρῶς θὰ ἀφιέρωσιν τὸν ἐαυτῶν του εἰς ἀμεσον ἐνεργὸν κοινωνικὴν ἐρᾶσιν, ἕπως ἤδη ἔχομεν ἀρκετὰ παραδείγματα καὶ θὰ ἔχωμεν σὺν τῷ χρόνῳ διαρκῶς περισσότερα. Ὁ δημοτικισμὸς μὲ τὴν νέαν ἐξέλιξιν τῶν πραγμάτων ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ἀναγκαστικῶς θὰ χάνει τὴν μέχρι τοῦδε καθαρῶς λογοτεχνικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν μορφήν του καὶ θὰ γίνεταί θετικώτερος, ἐπιστημονικώτερος καὶ κοινωνιολογικώτερος.

Χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀντικειμενικῆς ἀληθείας ὀφεί-

λομεν νά ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπάρχουν μερικά λόγιοι, ἔάν ὄχι ἐντελῶς δικαιολογοῦντες, τουλάχιστον ἐξηγοῦντες, τὴν μέχρι τοῦδε ἀπομάκρυνσιν τῶν δημοτικιστῶν μας ἀπὸ εἰσδηήποτε ὁμαδικὴν λαϊκὴν δρᾶσιν. Πρῶτον κάθε ἐπαναστατικὸν κίνημα κατ' ἀνάγκην ἀρχίζει μὲ ἀκαδημαϊκὰς συζητήσεις καὶ περιορίζεται ἐπὶ ἔν χρόνικὸν διάστημα εἰς στενοὺς κύκλους διανοουμένων, ἕως ἔτου ἐπέλθῃ ὁ κόρος τῶν λέξεων καὶ λυθοῦν ὄρισμένα θεωρητικὰ ζητήματα, διευκρινίζοντα ἐπὶ τέλους καὶ τὸν τρόπον τῆς τακτικῆς μιᾶς θετικωτέρας πλεον κοινωνικῆς δράσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῶν θεωρητικῶν ἰδεωδῶν. Καὶ δεύτερον μέχρι χθὲς ἀκόμη ἡ κοινωνία μας ἦτο τόσο ὀλίγον ἀνεπτυγμένη οικονομικῶς, κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς, ὥστε οἰαδήποτε λαϊκὴ προπαγάνδα καὶ καθόδος πρὸς τὸν λαὸν νά φαίνεται ψυχολογικῶς πολὺ δύσκολος, ἔάν ὄχι ἐντελῶς ἀδύνατος, καὶ εἰς τοὺς γνησιώτερους φίλους τῆς προόδου τοῦ λαοῦ μας.

Ἄπό τινος ὅμως τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἐντελῶς καὶ πᾶσα δικαιολογία εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀνικανότης θετικῆς δράσεως, διὰ τὸ σύνολον τουλάχιστον τοῦ δημοτικισμοῦ ὡς κόμματος, θὰ εἶναι ἀδικαιολόγητος. Ἡ κοινωνία μας τα τελευταία δέκα ἔτη, ἰδίως μετὰ τοὺς τελευταίους δύο νικηφόρους πολέμους καὶ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κράτους, ἤλλαξε πολὺ ὑφ' ἑλας τὰς ἐπόψεις: Νέα προβλήματα καθημερινῶς ἀναφαίνονται, νέοι ὀρίζοντες διανοίγονται, νέα κοινωνικὰ ζητήματα ἐντελῶς ὄριμα ζητοῦν λύσιν καὶ ἱκανοποίησιν. Ἡ οικονομικὴ ἐμπορικὴ, βιομηχανικὴ, ναυτικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξέλιξις τοῦ τόπου μας ἤρχισε νά κάμνῃ ἀλματικά βήματα. Ἡ κατάκτησις τῆς κοινωνίας μας εἰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις ἡμέραν μετὴν ἡμέραν γίνεται ἐντονωτέρα, καὶ τὸ ἔδαφος διὰ κοινωνικὴν πάλην, ζωὴν καὶ κινήσιν προσφορώτερον. Πικροὶ παρατηροῦνται νέα στοιχεῖα μορφωμένα, μὲ νέας ἰδέας, νέαν ἠθικὴν καὶ νέον χαρακτήρα, ἱκανὰ καὶ ἔτοιμα δι' εἰσδηήποτε κοινωνικὴν δρᾶσιν. Μία ζύμωσις πρωτοφανῆς διαφαίνεται παντοῦ. Ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς ζωῆς ἤρχισαν νά προσδεύουν καὶ ἐνδυναμώνοντι καὶ εἰς πλάτος καὶ εἰς βάθος. Ἦδη ὑπάρχουν ὄρισμένα κόμματα, μὲ πραγματικὴν διαφορὰν ἠθικῆς, ἰδανικῶν, νοστοροπίας καὶ ἐν μέρει καὶ συμφερόντων. Ἦδη ἐφάνησαν τὰ πρῶτα σοβαρὰ σημεῖα ἐργατικῆς κινήσεως μὲ συστηματικὴν κάπως διοργάνωσιν καὶ δρᾶσιν. Ἦδη ἡ φιλοσοφικὴ μας μόρφωσις καὶ ἡ ἱκανότης μας πρὸς δημιουργικὴν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν ἤρχισε νά δεικνύῃ τὰ πρῶτα σημεῖα ὑπάρξεως καὶ ἡμέραν μετὴν ἡμέραν βεβαίως θὰ γίνεται μεγαλειότερα. Ἐπίσης ἡ ἱκανότης πρὸς ὁμαδικὴν δρᾶσιν καὶ διοργανωτικὴν ἐργασίαν γίνεται ἐντονωτέρα. Θαυμάσιον ἀληθῶς ἔδαφος δι' ἕκαστον ἄνθρωπον διψῶντα δρᾶσιν καὶ θετικὴν ἐργασίαν. Διμπρὰ εὐκαιρία διὰ τοὺς δημοτικιστὰς μας νά προσαρμόσουν πλεον τὴν μόρφωσίν των καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν των πρὸς μίαν θετικωτέραν κοινωνικὴν δρᾶσιν. Ἦλθεν ἐπὶ τέλους

ἡ στιγμή ὅπως οἱ δημοτικισταὶ συνέλθουν ἐπὶ ταῦτό, ἀναμετρήσουν τὰς δυνάμεις των, ὀργανωθοῦν εἰς μίαν μεγαλοπρεπὴ δύναμιν καὶ μεγάλο κοινωνικὸν κόμμα καὶ ἐνώνοντες τὰς δυνάμεις των, προσδύον εἰς μίαν γενναίαν ὁμαδικὴν δρᾶσιν μὲ ἔδραν τὰς Ἀθήνας, δρᾶσιν εἰς τὴν ὅποιαν ὅλοι νά εἶναι ἠθικῶς ὑποχρεωμένοι νά συνεισφέρουν κατὰ δύναμιν τὴν συνδρομὴν των: ὀλικὴν, ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν. Ἐάν τὸ τοιοῦτον συμβῇ— καὶ θὰ συμβῇ ἀναγκαστικῶς— θὰ ἴδῃ ἡ κοινωνία μας ἐν μεγαλοπρεπῆς θέαμα, ἕνα στρατὸν πολυάριθμον φανατικόν, ἐνωμένον δι' ἐνὸς κοινῶν ἰδεωδῶν καὶ δρῶντες ἐντελῶς ἀνιδιοτελῶς, χάριν μιᾶς ἰδέας θυσιάζοντος καὶ χρῆμα καὶ πνευματικὴν ἐργασίαν. Τὸ τοιοῦτον θὰ εἶναι ἡ μεγάλη πραγματικὴ ἀρχὴ τῆς ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς μας ἀναγεννήσεως. Καὶ τελειώνοντες τολμῶμεν νά υποδείξωμεν μερικά συγκεκριμένα σημεῖα τῆς ἐπιθυμητῆς καὶ ἀναγκαίας δράσεως τῶν δημοτικιστῶν, καθ' ἡμᾶς. 1) Καθαρῶς ἐπιστημονικὴ γλωσσικὴ ἐργασία: σύνταξις λεξικῶν τῆς δημοτικῆς μας γλώσσης, συγγραφὴ γραμματικῆς καὶ λοιπῶν ὑπεδοθητικῶν συγγραμμάτων καθὼς καὶ ἱστορίας τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος, μὲ ἀνάλογον λαογραφικὴν ἐργασίαν πρὸς συστηματικὴν σπουδὴν τῆς ὑποστάσεως τῆς φυλῆς μας. 2) Καθαρῶς κοινωνικὴ ἐργασία. Ἐκδόσις ἡμερησίου πολιτικοῦ φύλλου, καθαρῶς ἰδεολογικοῦ καὶ πραγματικῶς προοδευτικοῦ, τὸ ὅποιον νά θεωροῦν καθήκον τιμῆς νά υποστηρίξουν οἱ ἀπανταχοῦ τοῦ πανελληνίου δημοτικισταὶ καὶ δι' ὀλικῆς συνδρομῆς καὶ διὰ τῆς πνευματικῆς τῶν συνεργασίας προσπαθοῦντες νά καταστήσουν αὐτὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ καὶ δι' αὐτοῦ διεκπαιδευγῆσιν τὴν κοινωνίαν μας εἰς τὰς φιλελευθέρους ἰδέας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν μόρφωσιν σταθερῶν εἰλικρινῶν φρονημάτων ἐπὶ ἔλων τῶν ζητημάτων τῆς ζωῆς. Παραλλήλως μετὴν ἐφημερίδα πρέπει νά ἐκδίδεται καὶ ἐν ἔδδομαδιατὸν λογοτεχνικὸν περιοδικόν, τὸ ὅποιον νά συγκεντρῶνῃ τὴν ἐργασίαν τῶν ποιητῶν καὶ λογοτεχνῶν μας ἐν γένει, συνάμα δὲ καὶ ἐν μηνιαίον ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, ὅπου τὰ εἰδικὰ ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα τοῦ δημοτικισμοῦ, νά μᾶς δώσουν τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς χρησιμοποίησεως τῆς δημοτικῆς γλώσσης εἰς τὴν ἐπιστήμην, ὅπως λυθῇ ἐπὶ τέλους καὶ τὸ δυσκολώτερον αὐτὸ σημεῖον τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος, συνάμα δὲ διευκολυνθῇ καὶ ἡ δημιουργία νέας ζώντανῆς πρωτοτύπου ἐπιστήμης.

Ἐπίσης εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ ἐκδόσις εἰδικῶν περιοδικῶν διὰ τὴν μαθητιῶσαν νεολαίαν, τελείως προσηρμοσμένον εἰς τὴν νοστοροπίαν καὶ τὰς ψυχικὰς τῆς ἀνάγκας, ἀποφεύγοντος δὲ τὰς ἀκρότητας καὶ ὑπερβολὰς, ὅπως καλλίτερον ἐξυπηρετήσῃ τὸν σκοπὸν του, καὶ ἀμέσως δειξῇ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δημοτικῆς μας γλώσσης καὶ δημοτικῆς νοστοροπίας ἀπέναντι τοῦ σημερινῶν σχολαστικοῦ σχολικοῦ καθεστῶτος.

Τέλος εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἡ ἐκδόσις μιᾶς β

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΗΘΗΒΙ ΚΘΘ ΣΗΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Οδός Πραξιτέλη 29 (επάνω πάτωμα)

Συνδρομή χρονιάικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σε όλα τα κίосκια και πουλιέται 10 λεπτά το φύλλο.

θλιοθήκης ωφελίμων γνώσεων, γραμμένη εις άπλην γλώσσαν, όπως την καταλάβουν και οι άλλωτερον έγγραμματα, ιδίως οι κατώτεροι λαϊκοί και εργατικοί τάξεις, οι οποίοι έχουν περισσότεραν ανάγκην αυτής. Έννοείται την σύντάξιν της βιβλιοθήκης όπως και των περιοδικών και της εφημερίδος θα επιβλέπη ειδική επιτροπή, όπως η ελλη εργασία γίνη σύμφωνα με ώρισμένας γλωσσικάς, επιστημονικάς και φιλοσοφο-κοινωνιολογικάς αρχάς, προς τας οποίας θα είνε καλόν να προσαρμόζονται οι συγγραφείς, αποφεύγοντες χάριν του κοινού καλού ώρισμένας γλωσσικάς, φιλοσοφικάς και κοινωνιολογικάς υπερβολάς, οι οποίοι τυχόν να είναι κάλλιστα δι' άπώτερον μέλλον, σήμερα όμως δεν αποτελούν επείγουσαν ανάγκην και μόνον τροφήν εις άνωφελείς κριτικάς, σύκοφαντίας και διαβολάς θα δίδουν και επομένως θα εμποδίζουν σημαντικώς το σπουδαίον έργον της αναμορφώσεώς μας. Άλλά περί των λεπτομερειών της διοργανώσεως και δράσεως των δημοτικιστών θα ομιλήσω εις πρώτην ευκαιρίαν κατ' εὐθείαν μαζί των.

Γ. ΣΚΛΗΡΟΣ

ΛΙΟΥΜΝΙΤΣΩΤΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

(Η άρχή στο προηγούμενο φύλλο)

Γιά να μήν τυχόν άπερήση τώρα κανείς, γιατί ξεχωρίζω τα Λιουμνιτσώτικα ονόματα από τα νεοελληνικά, αφού η Λιουμνιτσα βρίσκεται μέσα στην Ελλάδα, πρέπει να ξηγήσω εδώ ότι ο λόγος δεν είναι, επειδή το χωριό αυτό είναι βλάχικο, αλλά άλλος. Νεοελληνες δηλ. ονομάζω κείνους που η είναι από αιώνες πολλούς μ' ελληνική συνείδηση και κανένα σημάδι δε μας δίνει το μέσο να τους ξεχωρίσουμε ποσθε άκριβώς πρόερχονται, αν τυχόν ένα μέρος τους δεν έχει ελληνική καταγωγή, η έχουν από το πάρισμο της Πέλης κ' εδωθε εξελληνιστή—η και πριν άκόμη—, όπως πολλοί Άρβανίτες, κ' αιστάνονται και σκέφτονται μονάχα ως Ρωμοί, χωρίς να θυμούνται την καταγωγή τους, είτε από συγγενική φυλή είναι είτε από ελότελα ξένη και είτε από μάνα και πατέρα είτε μόνο από τόνα μέρος. Γι αυτό τους Έ-

βραίους λ. χ. άκόμη και της παλιάς Ελλάδας, αν και μένουν από εκατοντάδες χρόνια εδωτέρα, δε θα τους λογαριάσω για Νεοελληνες, γιατί έχουν ξεχωριστά εθνικά αιστήματα. Επίσης δε θα λογαριάσω τους Στρέιτ, Έσλιγ, Δέφνερ, Μπέκ, Σχίμφλε κ' ένα σωρό άλλους ξένους νεώτερους, που δεν μπορεί να ξεχάσαν άκόμη την πατρίδα τους, ούτε τους λίγους Άρμένιδες και τους πολλούς Τούρκους που βρσσκονται στο Κράτος*) Είναι πολλίτες Έλληνες ελοι αυτοί, αλλά δεν είναι Έλληνες όπως τους έννοω και τους ορίζω εδω, δεν έχουν πέρα και πέρα καρδιά και συνείδηση και σκέψη ελληνική, δεν έχουν άφομοιωθή με τους Ρωμοί. Μέσα στους Άρβανίτες πάλι και στους Βλάχους και στους Σλαυόφωνους της Μακεδονίας πρέπει να ξεχωρίσουμε κείνους που έχουν ζυμωθή τόσο με τους Έλληνες μαζί, δανείζοντας και παίρνοντας, ώστε να έχουν τον ίδιο χαρακτήρα πάνου κάτου και τα ίδια αιστήματα και συγγενικό αίμα και έχουν και κοινή ιστορία, οι αυτοί βέβαια θα λογαριαστούν για Νεοελληνες, και τους άλλους, που μπορεί να έχουν το ίδιο αίμα η πολύ συγγενικό, αλλά δε συντυτίστηκαν άκόμη με τους Ρωμοί, άδιάφορο για ποιά αίτια. Και τέτοιοι είναι οι Λιουμνιτσώτες, που πρέπει να φροντίσουν οι άρμόδιοι να μη γίνουν και έχθροι μας, αν δεν έγιναν ως τώρα. Λεπέν τα όνόματά τους για την ώρα, ως σχετικά, είναι χρήσιμα για την έρμηνεία των νεοελληνικών, αλλά νεοελληνικά, σωστά, δεν είναι.**

Όρίστε τώρα ποιά άπ' αυτά έχω καταγράψει :

Παρανόματα.

(Σημ. Έπειδή δεν υπάρχουν λατινικά στοιχεία τοιςμέγα, τυπώνονται δίχως τόνους).

Adam	Pifo
Batsi	Pipka
Bursi	Papastoio
Boinuz	Purits
Bandul	Pressa
Botsko	Pirka
Butsolia	Pitsipar'
Bagni (v)	Pentuss
Bichir	Paikul
Beni	Patsuka
Bichona	Patsiuk

*) Έξαιρώ μερικά ονόματα Κρητικών Μουαμετάνων, που μπορούν να λογαριαστούν νεοελληνικά, που μπορούσεν να τα είχαν δηλ. και χριστιανοί Κρητικοί, γιατί αυτοί οι Μουαμετάνοι όχι μόνο όμόγλωσσοι είναι, αλλά και όμόφυλοι με τους χριστιανούς.

** Για να προλάβω κι άλλη ένδεχομένη παρατήρηση πάνου στον όρισμό των Νεοελλήνων που εδωκα, πρέπει να σημειώσω άκόμη ότι και τον Πύλλιο Γούση και κάθε άλλον όμοιο του προδότη δε θα τους εξαιρέσω άπ' τη νεοελληνική οικογένεια, γιατί λογαριάσω μόνο την κανονική, τη νορmale, κατάστασή τους, όχι την παθιασμένη.